Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
R. NORKUS
fremsat den 20. november 2025[1]

Sagerne C-498/24 P og C-499/24 P

Çolakoğlu Metalurji AŞ,
Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ
mod
Europa-Kommissionen (C-498/24 P)
og
Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ,
İskenderun Demir ve Çelik AŞ
Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ
mod

Europa-Kommissionen (C-499/24 P)

»Appel – dumping – gennemførelsesforordning (EU) 2021/1100 – import af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Tyrkiet – endelig antidumpingtold – forordning (EU) 2016/1036 – importafgifter – beregning af dumpingmargenen – artikel 2, stk. 10, litra j) – kontrakt om valutaafdækning«

I. Indledning

1. De foreliggende sager vedrører to appeller iværksat af tyrkiske virksomheder til prøvelse af domme afsagt af Den Europæiske Unions Ret i sagerne T-629/24[2] og T-630/24[3] (herefter »de appellerede domme«) vedrørende antidumpingtold. Appellanterne har foreholdt Retten at have begået en række retlige fejl i forbindelse med deres annullationsmål rettet mod Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/1100 af 5. juli 2021 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Tyrkiet (herefter »den omtvistede forordning«)[4].

[1] – Originalsprog: fransk.

[2] – Dom af 8.5.2024, Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları m.fl. mod Kommissionen (T-629/21, herefter »den appellerede dom i sag C-499/24 P«, EU:T:2024:303).

[3] – Dom af 8.5.2024, Çolakoğlu Metalurji og Çolakoğlu Dış Ticaret mod Kommissionen (T-630/21, herefter »den appellerede dom i sag C-498/24 P«, EU:T:2024:304).

[4] – EUT 2021, L 238, s. 32.

2. I overensstemmelse med Domstolens anmodning vil dette forslag til afgørelse være koncentreret om det anbringende, der er fælles for de to appeller, som i det væsentlige rejser et spørgsmål om fortolkning af artikel 2, stk. 10, litra j), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (herefter »grundforordningen«)[5]. Det skal nærmere bestemt vurderes, om Kommissionen i forbindelse med vurderingen af, om der foreligger dumping, er forpligtet til at tage hensyn til hedgingkontrakter vedrørende valutarisici indgået mellem virksomheder, der beskæftiger sig med international handel, eller om den tværtimod kan fortsætte med at anvende sin egen metode i forbindelse med valutaomregning.

3. Denne problematik er af særlig betydning i international handel, hvor transaktioner normalt finder sted i forskellige valutaer. Det er ikke usædvanligt, at erhvervsdrivende indgår hedgingkontrakter for at beskytte sig mod betydelige udsving i valutakurserne, som kan fordreje den reelle pris på de pågældende varer. Det skal imidlertid erindres, at Den Europæiske Union som fuldgyldigt medlem af det multilaterale internationale handelssystem har en legitim interesse i at sikre fastsættelsen af den faktiske pris for disse varer med henblik på at sikre effektiviteten af sin politik til bekæmpelse af dumping. På denne baggrund tilkommer det Domstolen at afgøre, om sådanne aftaler indgået mellem private aktører kan påvirke udførelsen af de opgaver, som EU-retten pålægger Kommissionen i forbindelse med gennemførelsen af grundforordningen.

II. Retsforskrifter

A. WTO-retten

4. Ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994)[6], for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence, godkendte Rådet for Den Europæiske Union overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), som blev undertegnet i Marrakesh den 15. april 1994, samt de aftaler, der er opført i bilag 1, 2 og 3 til denne overenskomst, iblandt hvilke indgår aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel af 1994 (GATT) (herefter »antidumpingaftalen«)[7].

5. Antidumpingaftalens artikel 2, der har overskriften »Konstatering af dumping«, bestemmer følgende:

»[...]

2.4 Der foretages en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi. Denne sammenligning foretages i samme handelsled, normalt ab fabrik, og for salg, der finder sted på tidspunkter, som ligger så tæt op ad hinanden som muligt. Der tages i hvert enkelt tilfælde behørigt hensyn til forskelle, der har betydning for prisernes sammenlignelighed, herunder forskelle i salgsvilkår, beskatning, handelsled, mængder og fysiske egenskaber samt alle andre forskelle, om hvilke det også påvises, at de har betydning for prisernes sammenlignelighed […]. I

5 – EUT 2016, L 176, s. 21.

6 – EFT 1994, L 336, s. 1.

7 – EFT 1994, L 336, s. 103.

de tilfælde, der er omhandlet i stk. 3, bør der også tages hensyn til omkostninger, herunder told og afgifter, der er påløbet mellem indførsel og videresalg, samt til fortjeneste. Er prisernes sammenlignelighed blevet berørt i disse tilfælde, fastsætter myndighederne den normale værdi i et handelsled, der svarer til det, der er gældende for den beregnede eksportpris, eller de foretager de fornødne justeringer i henhold til dette stykke. Myndighederne tilkendegiver over for de pågældende parter, hvilke oplysninger der er nødvendige for at sikre en rimelig sammenligning, og de undlader i den forbindelse at pålægge nævnte parter en urimelig bevisbyrde.

2.4.1 Nødvendiggør sammenligningen i henhold til stk. 4 en valutaomregning, anvendes til en sådan omregning vekselkursen på salgsdatoen […], dog således, at når salg af udenlandsk valuta på terminsmarkedet er direkte knyttet til det pågældende eksportsalg, anvendes vekselkursen, som er gældende for dette terminssalg. Der ses bort fra svingninger i vekselkurserne, og i en undersøgelse indrømmer myndighederne eksportørerne en frist på mindst 60 dage til at justere deres eksportpriser, så de afspejler vedvarende bevægelser i vekselkurserne i undersøgelsesperioden.

2.4.2 Under hensyntagen til bestemmelserne i stk. 4 om en rimelig sammenligning skal forekomsten af dumpingmargener i undersøgelsesfasen normalt fastslås på grundlag af en sammenligning mellem den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit og det vejede gennemsnit af priserne for alle sammenlignelige exsporttransaktioner eller ved en sammenligning mellem den normale værdi og eksportpriserne på grundlag af hver enkelt transaktion […]«

B. EU-retten

1. Grundforordningen

6. Grundforordningens artikel 1 bestemmer:

»1. En antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Unionen forvolder skade.

2. En vare anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Unionen er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet.

[…]«

7. Denne forordnings artikel 2 med overskriften »Konstatering af dumping« fastsætter:

»[…]

C. SAMMENLIGNING

10. Der foretages en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi. Denne sammenligning foretages i samme handelsled for salg, der finder sted på tidspunkter, som ligger så tæt op ad hinanden som muligt og med behørig hensyntagen til andre forskelle, som berører sammenligneligheden af priser. Når den normale værdi og den konstaterede eksportpris ikke er umiddelbart sammenlignelige, tages der i hvert enkelt tilfælde i form af justeringer behørigt hensyn til forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes

sammenlignelighed. Enhver dobbeltjustering skal undgås, navnlig i henseende til rabatter, afslag, mængder og handelsled. Er de fastsatte betingelser herfor opfyldt, kan der foretages justeringer for følgende faktorer:

[...]

j) Valutaomregning

Nødvendiggør prissammenligningen en valutaomregning, anvendes til en sådan omregning vekselkursen på salgsdatoen, undtagen når salg af udenlandsk valuta på terminsmarkedet er direkte knyttet til det pågældende eksportsalg, i hvilket tilfælde vekselkursen, som er gældende for dette terminssalg, anvendes. Normalt bør salgsdatoen være fakturadatoen, men datoen på kontrakten, indkøbsordren eller ordrebekræftelsen kan anvendes, hvis de væsentlige salgsbetingelser mere korrekt fremgår af disse dokumenter. Der ses bort fra svingninger i vekselkurserne, og eksportørerne indrømmes 60 dage til at justere deres priser, så de afspejler vedvarende bevægelser i vekselkurserne i undersøgelsesperioden.

[...]«

2. Den omtvistede forordning

8. 96.-101. betragtning til den omtvistede forordning har følgende ordlyd:

»(96) En eksporterende producent og to forretningsmæssigt forbundne eksporterende producenter anfægtede den midlertidige afvisning af en justering for valutaomregning, som de anmodede om i forbindelse med hedgingkontrakter vedrørende deres salg til Unionen. Påstanden vedrører den valutakurs, der skal anvendes ved omregningen af salgsværdien i udenlandsk valuta (i dette tilfælde euro) til eksportlandets valuta (tyrkiske lira eller TRY). Virksomhederne påberåbte sig bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), nemlig, at […] når salg af udenlandsk valuta på terminsmarkedet er direkte knyttet til det pågældende eksportsalg, anvendes vekselkursen, som er gældende for dette terminssalg.

(97) Klageren modsatte sig i sine bemærkninger, der blev fremsat efter fremlæggelsen af de foreløbige konklusioner, de eksporterende producenters påstande og anførte, at hedging er en intern proces, og virksomhederne kan ikke gøre gældende, at salgsprisen uden hedging ville have været højere, fordi det ikke er indlysende, at kunderne ville have betalt en højere pris.

(98) Kommissionen bemærkede, at grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), finder anvendelse i situationer, hvor valutaomregning er nødvendig for at kunne sammenligne den normale værdi med eksportprisen. Det er fast praksis at foretage en sådan sammenligning i det pågældende lands valuta. I den foreliggende sag anvendte Kommissionen derfor den tyrkiske lira som sammenligningsvaluta. Begge virksomheder, der anmodede om en justering for valutaomregning, afdækkede de eksportsalgstransaktioner, der var angivet i euro. Valutaomregningsrisikoen som følge af disse transaktioner blev i alle tilfælde afdækket mod amerikanske dollar. Da sammenligningen fandt sted i tyrkiske lira, og alle transaktioner i euro blev omregnet direkte til tyrkisk lira uden mellemliggende omregning til amerikanske dollar, ligesom alt hjemmemarkedssalg blev foretaget i tyrkisk lira, fandt Kommissionen, at

den omregningskurs mellem euro og dollar, der var aftalt i hedgingkontrakterne, var irrelevant for sammenligningen. Kommissionen afviste derfor de tre eksporterende producenters påstand.

(99) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog de tre eksporterende producenter deres krav om en justering for valutaomregning ved salg til Unionen for at tage højde for afdækningen af valutarisikoen fra transaktioner i euro. De gentog argumentet om, at uanset hvilken valuta der anvendes til prissammenligningen, har gevinster eller tab som følge af omregningskursen på afdækningstidspunktet en betydelig indvirkning på prissammenligningen. De fremlagde navnlig et teoretisk eksempel på en salgsordre på hjemmemarkedet med en enhedspris i USD, der var aftalt på en bestemt dag, og en eksportordre med samme enhedspris i et tilsvarende beløb i EUR, der blev aftalt samme dag. Virksomhedernes beregning viste, at når disse salgsordrer leveres samme dag, og den fakturerede værdi omregnes direkte fra fakturaens valuta til TRY, ville sammenligningen føre til dumping, selv om den aftalte pris i de to salgsordrer var den samme på datoen for salgsordrerne. De hævdede derefter, at der burde foretages en justering for afdækning enten på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), eller artikel 2, stk. 10, litra k).

(100) Kommissionen analyserede påstanden, navnlig det teoretiske eksempel, som angiveligt viste, at valutakursen i hedgingkontrakterne skulle tages i betragtning med henblik på prissammenligningen. For det første bemærkede Kommissionen, at selv om eksemplet var matematisk korrekt, afspejlede det hverken virksomhedernes faktiske forretningsaktiviteter eller beregningen af dumpingmargenen. Eksemplet indebar navnlig, at dumpingmargenen blev beregnet ved at sammenligne to individuelle transaktioner, der blev gennemført på samme tid, hvilket ikke er tilfældet, da Kommissionen sammenligner den gennemsnitlige normale værdi og den gennemsnitlige eksportpris som fastsat i UP for hver varetype. For det andet antog eksemplet, at alle salgsordrer, der blev indgået på en bestemt dag, gennemføres på et lignende tidspunkt, hvilket viste sig at være ukorrekt. Faktisk fremsatte en af de eksporterende producenter en separat påstand om, at den tid, der gik mellem færdiggørelsen af produktionen og kundens afhentning af varerne, var meget længere på hjemmemarkedet end ved eksportsalg. Det blev derfor konstateret, at det eksempel, som virksomhederne havde givet, var unøjagtigt for den foreliggende situation. Desuden fremlagde ingen af virksomhederne dokumentation for, at deres eksportsalg i EUR oprindeligt blev forhandlet på grundlag af deres pris i USD. Tværtimod var salgskontrakterne og/eller salgsordrerne for disse eksportsalgstransaktioner angivet direkte i EUR uden henvisning til USD. En omregning fra EUR til TRY via USD blev derfor anset for irrelevant. Kommissionen afviste følgelig den ønskede justering på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j).

(101) Selv om virksomheden desuden hævdede at kunne knytte eksporttransaktionerne til individuelle afdækningstransaktioner, kunne de i mange tilfælde justeres, hvilket de også blev, efter salget afhængigt af, hvordan de finansielle udsigter udviklede sig, og for at maksimere virksomhedernes afkast. Kommissionen fandt derfor ikke, at afdækningen kunne knyttes direkte til det pågældende eksportsalg, og at det ville have risikeret at fordreje den faktiske eksportpris, hvis der blev taget hensyn til terminssalgsprisen.«

III. Sagernes baggrund, retsforhandlingerne for Retten og de appellerede domme

A. Sag C-498/24 P (Çolakoğlu Metalurji og Çolakoğlu Dış Ticaret mod Kommissionen)

1. Baggrund for tvisten

9. Tvistens baggrund, som fremstillet i præmis 2-10 i den appellerede dom i sag C-498/24 P, kan sammenfattes som følger.

10. Çolakoğlu Metalurji AŞ (herefter »CM«) er en tyrkisk eksporterende producent af varmvalsede flade produkter, og Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ (herefter »ÇOTAŞ«) er en tyrkisk handels- og eksportvirksomhed, der er forretningsmæssigt forbundet med denne producent.

11. Den 14. maj 2020 indledte Kommissionen en antidumpingundersøgelse vedrørende importen af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål (»den pågældende vare«) med oprindelse i Tyrkiet.

12. Undersøgelsen omfattede perioden fra den 1. januar til den 31. december 2019 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af tendenser af relevans for vurderingen af skaden omfattede perioden fra den 1. januar 2016 til udgangen af undersøgelsesperioden.

13. Den 6. januar 2021 vedtog Kommissionen gennemførelsesforordning (EU) 2021/9 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Tyrkiet (herefter »den midlertidige forordning«) [8], hvorved appellanternes eksport til Unionen af den pågældende vare blev pålagt en midlertidig antidumpingtold på 7,6%.

14. Den 5. juli 2021 vedtog Kommissionen den omtvistede forordning om indførelse af en antidumpingtold på 7,3% på importen til Unionen af den pågældende vare fremstillet af appellanterne.

2. Sagen for Retten og den appellerede dom i sag C-498/24 P

15. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. september 2021 anlagde CN og ÇOTAŞ sag med påstand om annullation af den omtvistede forordning.

16. Appellanterne fremsatte fire anbringender til støtte for søgsmålet. Det første anbringende omhandlede en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i). Det andet anbringende vedrørte en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra b), som følge af kravet om betaling af importafgifter for at foretage en justering. Det tredje anbringende vedrørte et åbenbart urigtigt skøn som følge af afslaget på at foretage en kvartalsvis beregning af dumpingmargenen og en deraf følgende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10. Det fjerde anbringende vedrørte en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), som følge af afslaget på justering for risikoafdækningsgevinster og -tab.

[8] – EUT 2021, L 3 s. 4.

17. Retten forkastede ved den appellerede dom i sag C-498/24 P de fire anbringender og frifandt derfor Kommissionen i det hele.

B. Sag C-499/24 (Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları m.fl. mod Kommissionen)

1. Baggrund for tvisten

18. Tvistens baggrund, som fremstillet i præmis 2-10 i den appellerede dom i sag C-499/24 P, kan sammenfattes som følger.

19. Appellanterne er tyrkiske selskaber. Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ og İskenderun Demir ve Çelik AŞ er aktive inden for produktion og salg af varmvalsede flade produkter. Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ er deres forretningsmæssigt forbundne forhandler.

20. Den 14. maj 2020 indledte Europa-Kommissionen en antidumpingundersøgelse vedrørende importen til Den Europæiske Union af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Tyrkiet (herefter »undersøgelsen«).

21. Undersøgelsen omfattede perioden fra den 1. januar til den 31. december 2019. Undersøgelsen af tendenser af relevans for vurderingen af skaden omfattede perioden fra den 1. januar 2016 til udgangen af undersøgelsesperioden. Appellanterne fremsatte deres skriftlige bemærkninger i løbet af undersøgelsen.

22. Den 6. januar 2021 vedtog Kommissionen den midlertidige forordning, hvorved appellanternes eksport til Unionen af den pågældende vare blev pålagt en midlertidig antidumpingtold på 5,4%.

23. Den 5. juli 2021 vedtog Kommissionen den omtvistede forordning om indførelse af en antidumpingtold på 5% på importen til Unionen af den pågældende vare fremstillet af appellanterne.

2. Sagen for Retten og den appellerede dom i sag C-499/24 P

24. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. september 2021 anlagde appellanterne sag med påstand om annullation af den omtvistede forordning.

25. Appellanterne fremsatte til støtte for deres annullationspåstande fire anbringender. Det første anbringende vedrørte en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, første til tredje og femte punktum, og artikel 2, stk. 10, litra j), samt tilsidesættelse af forordningens artikel 2, stk. 5. Det andet anbringende vedrørte Kommissionens afslag på en justering for risikoafdækningsgevinster og -tab i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), antidumpingaftalens artikel 2.4 og princippet om god forvaltningsskik. Med det tredje anbringende gjorde appellanterne gældende, at grundforordningens artikel 2, stk. 5 og 6, og de tre første punktummer i forordningens artikel 2, stk. 10, var blevet tilsidesat. Endelig vedrørte det fjerde anbringende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2 stk. 6, og af antidumpingaftalens artikel 2.2.2.

26. Retten forkastede ved den appellerede dom disse fire anbringender og frifandt derfor Kommissionen i det hele.

C. Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

27. Appellerne i sagerne C-498/24 P og C-499/24 P blev indleveret den 17. juli 2024 og indført i registret på Domstolens Justitskontor samme dag.

28. Appellanterne har i deres appelskrifter nedlagt følgende påstande:

– Principalt ophæves de appellerede domme, den omtvistede forordning annulleres, og Kommissionen tilpligtes at betale de omkostninger, som appellanterne har afholdt i forbindelse med appelsagen og i forbindelse med sagen for Retten.

– Subsidiært hjemvises sagen til Retten, og afgørelsen om sagsomkostningerne i sagen for Retten og i appelsagen udsættes.

29. Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Appellerne forkastes.

– Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

30. Domstolen har i overensstemmelse med procesreglementets artikel 76, stk. 2, besluttet, at der ikke skal afholdes mundtlig forhandling.

IV. Retlig bedømmelse

A. Indledende bemærkninger

1. Den Europæiske Union i det multilaterale handelssystem

31. WTO sikrer et regelbaseret multilateralt handelssystem. Den Europæiske Union har som en regional organisation, der er en selvstændig juridisk person, en særlig status inden for WTO, i hvilken organisation den er fuldt medlem sammen med dens medlemsstater[9]. Henset til den enekompetence, som Unionen er tillagt i henhold til artikel 3, stk. 1, litra e), TEUF på området for den fælles handelspolitik, overtog Unionen sine medlemsstaters internationale forpligtelser, særligt dem, der følger af WTO-aftalerne. Antidumpingaftalen, som er en integrerende del af dette regelsæt, regulerer såvel de materielle betingelser som de processuelle regler for vedtagelse, gennemførelse og opretholdelse af antidumpingforanstaltninger. Manglende overholdelse af disse krav udsætter de vedtagne foranstaltninger for en risiko for anfægtelse inden for rammerne af WTO's tvistbilæggelsesordning[10].

[9] – Jf. generaladvokat Pikamäes forslag til afgørelse Kommissionen mod Hansol Paper (C-260/20 P, EU:C:2022:13, punkt 71).

[10] – Jf. tvist DS591 om Unionens klage vedrørende antidumpingtold pålagt af Colombia på importen af frosne pommes frites med oprindelse i Tyskland, Belgien og Nederlandene. Unionen fik medhold ved panelet (oktober 2022), og dernæst efter appel (december 2022), idet de to instanser konkluderede, at Colombia havde overtrådt adskillige bestemmelser i antidumpingaftalen.

32. Med henblik på at gennemføre disse internationale forpligtelser i Unionens retsorden vedtog EU-lovgiver på grundlag af artikel 207, stk. 2, TEUF grundforordningen om handelsbeskyttelse. I denne retsakt fastsættes de betingelser, hvorunder Kommissionen har beføjelse til at gribe ind over for illoyal handelspraksis fra eksportører, der er etableret i tredjelande, når denne praksis skader EU-erhvervsgrenen. I denne forbindelse udøver Kommissionen en funktion som undersøgelsesmyndighed og beslutningstagende myndighed, således som det fremgår af grundforordningens artikel 6 og artikel 9, stk. 4. I overensstemmelse med det grundlæggende retsstatsprincip er enhver afgørelse, der har retsvirkninger, imidlertid underlagt en effektiv domstolskontrol. Kommissionens retsakter på antidumpingområdet kan derfor gøres til genstand for et annullationssøgsmål ved Retten med mulighed for Domstolens prøvelse i tilfælde af appel. Den foreliggende sag illustrerer udøvelsen af denne legalitetskontrol, som har til formål at sikre, at Kommissionens retsakter er i overensstemmelse med EU-reglerne og de internationale forpligtelser, der følger af antidumpingaftalen [11].

33. Det fjerde anbringende i sag C-498/24 P og det sjette anbringende i sag C-499/24 P er identiske, for så vidt som de i det væsentlige tilsigter at rejse tvivl om fortolkningen af en bestemmelse, nemlig grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), og Kommissionens anvendelse heraf ved fastsættelsen af dumpingmargenen. I denne sammenhæng foreholdes Retten, at den indtog Kommissionens retsopfattelse med hensyn til fortolkningen af denne bestemmelse, samtidig med at den så bort fra betydningen af hedgingkontrakter i forbindelse med internationale handelstransaktioner.

34. Eftersom appellanternes argumenter kun vedrører isolerede aspekter af den omhandlede lovgivning, uden at det er muligt klart at identificere deres hensigter bag disse argumenter, vil jeg for klarhedens skyld begynde med en *fremstilling af den pågældende lovgivning* for bedre at forstå, hvad der står på spil i de foreliggende sager. Med henblik herpå vil jeg bl.a. forklare, hvorledes beregningen af dumpingmargenen foretages i praksis [12], og hvordan den foretages i forbindelse med transaktioner, der involverer forskellige valutaer [13]. Jeg vil endvidere redegøre for funktionen af de hedgingkontrakter, som appellanterne har påberåbt sig, samt for spørgsmålet, om Kommissionen er forpligtet til i sine beregninger at tage hensyn til sådanne aftaler, der indgås mellem private parter [14]. Disse indledende forklaringer gør det muligt bedre at vurdere, om parternes argumenter er berettigede. Det er i den sidste del af forslaget til afgørelse, at det fælles appelanbringende skal undersøges nærmere [15].

2. Reglerne for fastsættelse af dumpingmargenen

35. I henhold til grundforordningens artikel 1, stk. 2, anses en vare for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Unionen er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet. Dumpingen fastslås således ved at sammenligne to værdier: en første værdi, der svarer til varens pris på hjemmemarkedet i det pågældende tredjeland, der benævnes »den normale værdi«. Den anden værdi er »eksportprisen«

[11] – Herved opfylder Unionen sine traktatmæssige forpligtelser, idet den i henhold til antidumpingaftalens artikel 13 i og bilag X 3(b) til GATT-aftalen er forpligtet til at opretholde domstole, voldgiftsretter eller forvaltningsdomstole eller procedurer for at sikre en domstolskontrol af de vedtagne antidumpingforanstaltninger.

[12] – Jf. punkt 35 ff. i dette forslag til afgørelse.

[13] – Jf. punkt 39 ff. i dette forslag til afgørelse.

[14] – Jf. punkt 49 ff. i dette forslag til afgørelse.

[15] – Jf. punkt 62 ff. i dette forslag til afgørelse.

for den pågældende vare til Den Europæiske Union. Det opnåede resultat udgør den »dumpingmargen«, der i grundforordningens artikel 2, stk. 12, defineres som »det beløb, hvormed den normale værdi overstiger eksportprisen«.

36. Som Domstolen har anført i sin praksis [16], udgør fastsættelsen af den normale værdi et væsentligt forhold, som gør det muligt at fastlægge, om der foreligger en dumping. Grundforordningens artikel 2, stk. 1, første afsnit, bestemmer herom, at den normale værdi fastsættes normalt på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet. Hvad angår eksportprisen fremgår det af grundforordningens artikel 2, stk. 8, at den svarer til den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for varen, når den sælges fra eksportlandet til Unionen. Det drejer sig her om produktets pris ved Unionens grænse, dvs. inden det kom ind på EU-markedet, og ikke om den pris, der blev betalt, da produktet blev markedsført i EU.

37. Når disse to værdier er fastlagt, skal der foretages en sammenligning af dem, som skal være »rimelig« og foretages »i samme handelsled« i overensstemmelse med kravene i grundforordningens artikel 2, stk. 10. For at nå frem til denne sammenligning, skal der foretages justeringer. Hvis en part anmoder om sådanne justeringer, skal vedkommende dokumentere, at anmodningen er berettiget [17]. I praksis sammenligner Kommissionen priserne – dvs. den normale værdi og eksportprisen – ab fabrik ved at fratrække de omkostninger, der er forbundet med salget af varen.

38. I overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 11, fastsættes dumpingmargenen enten ved hjælp af en såkaldt »symmetrisk« metode, der består i at sammenligne en normal værdi beregnet som et vejet gennemsnit med det vejede gennemsnit af priserne for alle eksporttransaktioner til Unionen, eller ved hjælp af en såkaldt »asymmetrisk« metode, der består i at sammenligne en vejet gennemsnitlig normal værdi med priserne for hver individuel eksporttransaktion til Unionen. Uanset hvilken metode der vælges, skal den gøre det muligt at give et retvisende billede af den konstaterede dumping. Den præcise beregning af dumpingmargenen er af særlig betydning i praksis, da den antidumpingtold, der eventuelt pålægges, ikke må overstige den nævnte dumpingmargen [18].

3. Praktiske vanskeligheder i forbindelse med beregningen af dumpingmargenen, navnlig vedrørende hensyntagen til forskellige valutaer

39. Den nøjagtige beregning af dumpingmargenen giver ofte anledning til vanskeligheder i praksis. Der skal navnlig lægges særlig vægt på kravet i grundforordningens artikel 2, stk. 10, hvorefter sammenligningen mellem eksportprisen og den normale værdi skal være »rimelig«. Denne EU-retlige bestemmelse definerer ikke, hvad begrebet »rimelig sammenligning« dækker over. Det tilsvarende begreb i antidumpingaftalens artikel 2.4, som grundforordningens artikel 2,

16 – Jf. dom af 1.10.2014, Rådet mod Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, præmis 20).

17 – Jf. dom af 16.2.2012 Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 58).

18 – M. Hahn, *EUV/AEUV – Kommentar* (Calliess/Ruffert), sjette udgave, München, 2022, artikel 207 TEUF, punkt 141.

stk. 10, er baseret på, er imidlertid på WTO-plan blevet fortolket således, at sammenligningen skal være »upartisk og objektiv«[19]. Forpligtelsen til at sikre en »rimelig sammenligning« skal forstås således, at den omfatter alle bestemmelserne i antidumpingaftalens artikel 2[20].

40. Af hensyn til en fortolkning, der er i overensstemmelse med WTO-retten[21], bør de samme principper finde anvendelse på bestemmelserne i grundforordningens artikel 2. En sådan tilgang er bl.a. begrundet i EU-lovgivers udtrykkelige valg om loyalt at gengive WTO-bestemmelserne på antidumpingområdet i EU-retten[22].

41. En relevant sammenligning mellem eksportprisen og den pris, der anvendes ved forbrug på hjemmemarkedet, kræver logisk at to værdier udtrykkes *i samme valuta* – en betingelse, der i praksis ikke er systematisk opfyldt i den internationale handel[23]. Det følger deraf, at det er nødvendigt at foretage en valutaomregning af en af priserne til det andet markeds referencevaluta, en transaktion, der trods den tilsyneladende tekniske neutralitet giver anledning til en række metodologiske og retlige udfordringer, som jeg vil redegøre for i det følgende.

42. Der kan opstå særlige vanskeligheder i forbindelse med beregningen af dumpingmargenen bl.a., når der anvendes forskellige valutaer, for så vidt som valutakursudsving kan forvride den reelle værdi af de pågældende varer og følgelig ændre dumpingmargenens omfang[24]. Omregningskursen mellem de gældende valutaer kan nemlig variere, alt efter hvilken dato der anvendes i forbindelse med fastsættelsen af prisen. Hvis omregningen ikke foretages med en passende vekselkurs, kan en undersøgelsesmyndigheds sammenligning af priser føre til en fejlagtig vurdering af dumpingmargenen i strid med kravet om en »rimelig sammenligning«[25]. Det er derfor bydende nødvendigt under disse omstændigheder, at der kan anvendes ensartede kriterier, der gør det muligt for den kompetente myndighed ved beregningen at fjerne enhver fordrejning, der følger af valutakursudsving.

43. Grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), som er genstand for de foreliggende sager, indeholder særlige bestemmelser om valutaomregninger med henblik på at sammenligne eksportprisen med den normale værdi. Generelt udtrykkes eksportpriserne ikke i eksportlandets nationale valuta, men snarere i en af de mest handlede valutaer på internationalt plan. En valutaomregning er derfor »nødvendig« i henhold til denne bestemmelses første punktum, når den normale værdi er udtrykt i eksportørernes lokale valuta, som er forskellig fra den, der anvendes ved eksportsalg. Omvendt er det i strid med denne bestemmelse at foretage en valutaomregning, når de priser, der skal sammenlignes, allerede er angivet i samme valuta[26]. I praksis skal undersøgelsesmyndighederne med henblik på at fastslå, om en valutaomregning er nødvendig, efterprøve, om salget foretages i den samme valuta.

[19] – Jf. WTO's appelorgans rapport i tvist DS442, Den Europæiske Union – Antidumpingforanstaltninger over for importen af visse fedtalkoholer med oprindelse i Indonesien, punkt 5.21. Ifølge den engelske sprogversion skal sammenligningen være »*unbiased, objective, and even-handed*«, mens den spanske version anvender udtrykket »*imparcial, objetiva y equilibrada*«.

[20] – Jf. WTO's appelorgans rapport i tvist DS141, »De Europæiske Fællesskaber – Antidumpingtold på importen af sengelinned af bomuld med oprindelse i Indien«, punkt 59.

[21] – Jf. dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 31 og 32).

[22] – H. Anders, *EU Dumping Determinations and WTO Law*, Alphen aan den Rijn, 2009, s. 234.

[23] – N.D. Palmetter, »Exchange Rates and Antidumping Determinations«, *Journal of World Trade*, bind 22, nr. 2, 1988, s. 73.

[24] – Jf. dom af 7.5.1987, Nachi Fujikoshi mod Rådet (255/84, EU:C:1987:203, præmis 52).

[25] – J.B. Kim, »Currency Conversion in the Anti-dumping Agreement», *Journal of World Trade*, bind 34. nr. 4, 2000, s. 125.

[26] – Jf. WTO-panelets rapport i tvist DS179, »De Forenede Stater – Antidumpingforanstaltninger vedrørende plader af rustfrit stål i ruller og folie og bånd af rustfrit stål fra Korea«, punkt 6.13 og 6.41.

44. Grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), første punktum, bestemmer, at omregningen *som hovedregel* skal ske på grundlag af »vekselkursen på salgsdatoen«. Andet punktum præciserer, at »[n]ormalt bør salgsdatoen være fakturadatoen, men datoen på kontrakten, indkøbsordren eller ordrebekræftelsen kan anvendes, hvis de væsentlige salgsbetingelser mere korrekt fremgår af disse dokumenter«[27]. Under alle omstændigheder er det vigtigt at fastsætte en dato, der giver de bedste garantier for at identificere de væsentlige salgsbetingelser. Kommissionen eller den berørte part skal føre bevis fra sag til sag. Rammekontrakter eller blotte hensigtserklæringer opfylder generelt ikke disse kriterier[28]. Som en *undtagelse* til denne hovedregel skal »vekselkursen, som er gældende for dette terminssalg«, anvendes, hvis et salg af valuta på terminsmarkedet er direkte knyttet til det pågældende eksportsalg. Jeg vil behandle denne sidstnævnte variant i detaljer senere i dette forslag til afgørelse.

45. Ved at fastsætte en regel om et passende tidspunkt for fastsættelsen af vekselkursen (»salgsdatoen«) tager antidumpingaftalen og grundforordningen naturligvis udgangspunkt i, at omregning kun kan ske på grundlag af *vekselkursen*. Enhver anden omregningsmetode er således udtrykkeligt udelukket. Navnlig kan de abstrakte værdier i lighed med forbrugernes købekraftpariteter, der bl.a. er beregnet af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (»OECD«) og De Forenede Nationer (»FN«), ikke anses for afgørende referencer. På samme måde bestemmes dumpingimportens konkrete indvirkning på EU-erhvervsgrenen *på grundlag af de officielle valutakurser*, der ligger til grund for internationale handelstransaktioner.

46. Hverken antidumpingaftalen eller grundforordningen præciserer, fra hvilken kilde vekselkurserne skal opnås. I praksis anvendes de kurser, der offentliggøres af Den Europæiske Centralbank. Hvis denne sidstnævnte ikke stiller vekselkurser til rådighed for en given valuta, anvendes de vekselkurser, der er fastsat af Den Internationale Valutafond, normalt. Kommissionen anvender *de månedlige gennemsnitlige vekselkurser*, undtagen i tilfælde af en væsentlig devaluering, i hvilket tilfælde den kan basere sig på de daglige valutakurser. Det er derfor uden betydning, om den eksporterende producent anvender forskellige kurser til interne formål i sine regnskabssystemer, selv om Kommissionen af praktiske grunde ofte baserer sig på den omregning, som virksomheden normalt anvender til indsamling og kontrol af data i forbindelse med en lang række undersøgelsesprocedurer[29].

47. Ud over de generelle regler i antidumpingaftalens artikel 2.4.1, som genfindes i Unionens retsorden i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), har undersøgelsesmyndighederne en skønsbeføjelse for så vidt angår andre aspekter vedrørende valutaomregning. Som eksempel kan nævnes, at disse myndigheder normalt omregner eksportvalutaen *til eksportlandets nationale valuta*. De kan imidlertid også vælge at omregne valutaen for salg på hjemmemarkedet til den valuta, der anvendes ved eksportsalg[30]. Som hovedregel omregnes eksportprisen til eksportlandets nationale valuta på grundlag på grundlag af den gennemsnitlige vekselkurs i undersøgelsesperioden[31].

[27] – Til forskel fra antidumpingaftalen favoriserer grundforordningen fakturadatoen som reference for »salgsdatoen« i stedet for datoen på kontrakten, ordresedlen eller ordrebekræftelsen (jf. fodnote 8 til antidumpingaftalens artikel 2.4.1).

[28] – M. Bungenberg og P. Reinhold, *EU-Außenwirtschafts- und Zollrecht*, München, 2024, AD-GVO 2016, § 2, nr. 346).

[29] – M. Bungenberg og P. Reinhold, *EU-Außenwirtschafts- und Zollrecht*, München, 2024, AD-GVO 2016, § 2, nr. 345).

[30] – P. De Baere, C. du Parc og I. Van Damme, *The WTO Anti-Dumping-Agreement – A Detailed Commentary*, Cambridge 2021, s. 123.

[31] – Van Bael & Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn, 2011, s. 123. Jf. også dom af 7.5.1987, Nachi Fujikoshi mod Rådet (255/84, EU:C:1987:203, præmis 52).

48. Endelig skal det bemærkes, at EU-lovgiver ved at fravige bestemmelserne i antidumpingaftalen har integreret reglerne om valutaomregninger i en retlig ordning, der giver de erhvervsdrivende *ret til at anmode om korrektion af værdier*, der er knyttet til faktorer, der anses for at have indvirkning på priserne og dermed på prisernes sammenlignelighed. Dette punkt er af særlig betydning, idet det giver virksomhederne mulighed for aktivt at deltage i justeringerne og berigtigelserne af beregningen af dumpingmargenen over for Kommissionen.

4. Hedgingaftalernes betydning for den internationale handel

49. For at beskytte sig mod finansielle risici som følge af valutakursudsving eller ændringer i råvarepriserne anvender økonomiske aktører ofte hedgingkontrakter eller indsætter aftalemæssige omregningsklausuler i deres aftaler. Valutaafdækningsinstrumenter har til formål at fastlåse en valutakurs, der finder anvendelse på en fremtidig transaktion. En sådan ordning gør det f.eks. muligt, at hvis euroen falder i værdi, efter at en eksportør har fastsat sine priser i euro, garanterer valutadækningen ham alligevel at modtage et forudsigeligt beløb i sin nationale valuta.

50. Disse hedgingkontrakter udgør aftaler indgået mellem private parter om *intern risikostyring* og har principielt ingen retsvirkning for den metode til beregning af dumpingmargenen, som anvendes af undersøgelsesmyndigheden. Navnlig har de nævnte kontrakter ingen indvirkning på Kommissionens valutakurspolitik. De kan heller ikke fritage for ansvar for antidumpingtold. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Kommissionen tidligere systematisk har afvist at anvende en anden valutakurs end den officielle valutakurs og dermed udelukket enhver hensyntagen til terminskontrakter eller afdækningstransaktioner[32].

51. De grunde, der i princippet begrunder afvisningen af at tillægge sådanne hedgingaftaler nogen retlig rækkevidde, er åbenbare og fremgår allerede af de ovenfor anførte betragtninger vedrørende beregningen af dumpingmargenen. Det skal i første række bemærkes, at grundforordningen på ingen måde nævner sådanne kontrakter inden for rammerne af hovedreglen i artikel 2, stk. 10, litra j).

52. I anden række bemærkes, at kun den metode, som Kommissionen har anvendt, og som er baseret på anvendelsen af de officielle valutakurser, er egnet til at sikre den grad af *neutralitet*, der kræves ved omregningen af den normale pris og eksportprisen, for så vidt som den er fri for enhver indflydelse fra tredjemand, der kan forfølge egne finansielle interesser[33].

[32] – Van Bael & Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn, 2011, s. 123. Som det fremgår af 17. betragtning til Kommissionens forordning (EØF) nr. 1696/88 af 14.6.1988 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af syntetiske fibre af polyester med oprindelse i Amerikas Forenede Stater, Jugoslavien, Mexico, Rumænien, Taiwan og Tyrkiet (EFT 1988, L 151, s. 47), »kunne Kommissionen […] ikke acceptere, at der blev foretaget justering for kurssikring (hedging of exchange rates), og begrundede sit afslag med, at en sådan justering ikke er omhandlet i [lovgivningen om beskyttelse mod dumping]. Kommissionen finder under alle omstændigheder, at kurssikring er en finansiel mekanisme, der er selve handelstransaktionen uvedkommende. Der kræves i øvrigt kun justering herfor i tilfælde, hvor den er til eksportørens fordel«.

[33] – Van Bael & Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn, 2011, s. 123, henviser til Rådets forordning (EØF) nr. 738/92 af 23.3.1992 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af garn af bomuld med oprindelse i Brasilien og Tyrkiet (EFT 1992, L 82, s. 1). Det fremgår af 28. betragtning til denne forordning, at »[d]e kompetente myndigheders fastsættelse af vekselkursen for et tredjelands valuta er en beslutning, som det ikke tilkommer [Unionens] institutioner at vurdere som led i en antidumpingprocedure. Det er derfor Kommissionens faste praksis, som er bekræftet af Domstolens retspraksis, at anvende den officielle vekselkurs, der gælder for internationale forretningstransaktioner. En justering af denne vekselkurs med henblik på dumpingberegninger ville være ukorrekt og i modstrid med *princippet om neutralitet* i henseende til valutaaspekterne af en antidumpingsag« (min fremhævelse).

53. Desuden opfylder denne metode fuldt ud kravene om *gennemsigtighed* i administrative aktiviteter, idet den gør det muligt for de berørte parter – virksomheder og tredjelande – at forstå, hvorledes Kommissionen udøver sine beføjelser, og kontrollere, at de er i overensstemmelse med det multilaterale handelssystems regler.

54. På grund af sin *konstante karakter* og den omstændighed, at Kommissionen i sine afgørelser – i den foreliggende sag i 98. betragtning til den omtvistede forordning [34] – regelmæssigt begrunder opretholdelsen af denne praksis, gør den det i øvrigt muligt for Unionens retsinstanser at udøve en effektiv domstolsprøvelse.

55. Hvis Kommissionen derimod i forbindelse med beregningen af dumpingmargenen alene skulle gøre aftaler indgået mellem private parter til et afgørende kriterium for valutaomregningen, ville der være en alvorlig risiko for, at dens administrative praksis udviklede sig i retning af en kasuistisk tilgang, der er kendetegnet ved en uforudsigelighed, der er uforenelig med kravene om *retssikkerhed*.

56. En sådan udvikling ville undergrave stabiliteten i Unionens handelsforbindelser med tredjelande. Den kan ligeledes undergrave Kommissionens institutionelle *troværdighed*, idet den fejlagtigt lader forstå, at den omregningsmetode, der finder anvendelse, kan gøres til genstand for vilkårlighed eller påvirkning fra private interesser.

57. Det kan heller ikke udelukkes, at tredjestater ved private erhvervsdrivendes kontraktlige fastsættelse af abstrakte eller selvstændige valutakurser kan tilskyndes til at udøve en utilbørlig indflydelse på Kommissionens administrative praksis [35], hvilket kan bringe Unionens *suverænitet* på området for den fælles handelspolitik i fare. For at forebygge sådanne risici er det vigtigt at bevare Kommissionens faste praksis, som i øvrigt udtrykkeligt er blevet bekræftet i Domstolens praksis [36].

58. Uanset det ovenstående skal der ikke desto mindre tages hensyn til hedgingkontrakter i henhold til undtagelsen i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), om terminstransaktioner. Som det fremgår af denne bestemmelse, anvendes »vekselkursen, som er gældende for dette terminssalg«, forudsat at salget af valuta på terminsforretninger er direkte knyttet til eksporttransaktionen. Med andre ord skal hedgingkontrakten have en direkte forbindelse med den pris, der faktisk faktureres ved det eksportsalg, som er genstand for undersøgelsen.

59. Af hensyn til terminologien bør det erindres, at der ved »afdækning« forstås et finansielt instrument, der har til formål at reducere eller neutralisere den finansielle risiko, som en virksomhed er udsat for. I denne henseende fungerer terminsaftalen om salg af valuta som en bindende forpligtelse, der indgås på tidspunktet for dens indgåelse, til at afhænde et bestemt

[34] – I 98. betragtning til den omtvistede forordning anføres: »Kommissionen bemærkede, at grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), finder anvendelse i situationer, hvor valutaomregning er nødvendig for at kunne sammenligne den normale værdi med eksportprisen. *Det er fast praksis at foretage en sådan sammenligning i det pågældende lands valuta*. I den foreliggende sag anvendte Kommissionen derfor den tyrkiske lira som sammenligningsvaluta« (min fremhævelse).

[35] – Jf. Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2025/670 af 4.4.2025 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Egypten, Japan og Vietnam (EUT 2025, L 670, s. 1), hvoraf det i 19. og 20. betragtning dertil fremgår, at de egyptiske myndigheder og den eksporterende producent forsøgte at overtale Kommissionen til at anvende den parallelle markedskurs (i stedet for den officielle vekselkurs) med henblik på at beregne den normale værdi og dumpingmargenen. Kommissionen havde oprindeligt modsat sig denne anmodning under henvisning til sin faste praksis om at anvende officielle vekselkurser i tilfælde, hvor der er påstande om anvendelse af parallelle vekselkurser.

[36] – Jf. dom af 7.5.1987, Nachi Fujikoshi mod Rådet (255/84, EU:C:1987:203, præmis 51-54).

beløb i fremmed valuta til en på forhånd fastsat vekselkurs og dette til en aftalt løbetid, hvilket således gør det muligt at sikre resultatet af valutatransaktionen uafhængigt af de efterfølgende markedsudsving.

60. Desuden må sikringsinstrumentet ikke være af generel eller spekulativ karakter, men skal være knyttet til specifikke transaktioner eller salg, der finder sted i undersøgelsesperioden. Det påhviler eksportøren aktivt og dokumenteret at påvise, at hedgingkontrakten påvirker eksportprisen på en sådan måde, at en justering er berettiget. Hvis disse betingelser ikke er opfyldt, finder den generelle regel anvendelse på grundlag af den officielle vekselkurs, der var gældende på salgsdatoen.

61. Det er i lyset af ovenstående betragtninger, at det fjerde anbringende i sag C-498/24 P og det sjette anbringende i sag C-499/24 i analysens efterfølgende del skal undersøges. Disse anbringender, der i det væsentlige er baseret på identiske argumenter, skal undersøges samlet i denne analyse. I første omgang skal der ikke desto mindre henvises til de appellerede dommes præmisser og til de argumenter, som parterne har fremført over for dem i forbindelse med appellen.

B. Undersøgelse af appelanbringenderne

1. Rettens begrundelse i de appellerede domme

62. Som tidligere anført[37] frifandt Retten i sine domme i sagerne T-629/24 og T-630/24 Kommissionen i de af appellanterne anlagte annullationssøgsmål, der bl.a. vedrørte en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j)[38].

63. Retten bemærkede navnlig, at de hedgingkontrakter, som appellanterne havde påberåbt sig til støtte for deres anmodning om justering i henhold til ovennævnte bestemmelse, vedrørte eksportsalg i euro, og at omregningsrisikoen i alle disse kontrakter var dækket mod den amerikanske dollar. Da Kommissionen imidlertid skulle sikre en rimelig sammenligning mellem den normale værdi udtrykt i tyrkiske lira og eksportprisen, omregnede den alle eksporttransaktioner denomineret i euro direkte til tyrkiske lira, og en mellemliggende omregning til amerikanske dollars var ikke nødvendig for at sikre en rimelig sammenligning[39].

64. Retten anførte ligeledes, at den omregningskurs på euroen til amerikanske dollars, der var fastsat i de hedgingkontrakter, som appellanterne havde påberåbt sig for at anmode om en justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), var anført for en afdækning i amerikanske dollars, men havde intet at gøre med den omregning, som Kommissionen skulle foretage for at sikre en rimelig sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen[40]. Følgelig var de af appellanterne nævnte hedgingkontrakter uden relevans med henblik på denne omregning, som anført i 98. betragtning til den omtvistede forordning.

[37] – Jf. punkt 17 og 26 i dette forslag til afgørelse.

[38] – Jf. præmis 81-87 i den appellerede dom i sag C-499/24 P og præmis 195-208 i den appellerede dom i sag C-498/24 P.

[39] – Jf. præmis 82 i den appellerede dom i sag C-499/24 P og præmis 196 i den appellerede dom i sag C-498/24 P.

[40] – Jf. præmis 85 i den appellerede dom i sag C-499/24 P og præmis 199 i den appellerede dom i sag C-498/24 P.

65. Det argument, som appellanterne fremførte i første instans, om, at Kommissionen skulle anvende den vekselkurs, der var fastsat i hedgingkontrakterne, blev således forkastet som ugrundet [41]. Følgelig forkastede Retten ligeledes, henset til den manglende relevans af de hedingkontrakter, som appellanterne havde påberåbt sig til støtte for deres anmodning om justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), appellanternes øvrige anbringender om en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, som blev påberåbt på grundlag af en påstået tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j) [42].

2. Parternes bemærkninger

a) Parternes argumenter i appelsagen

66. Appellanterne har gjort gældende, at eftersom der i artikel 2, stk. 10, litra j), lægges vægt på salgsdatoen snarere end på valutaen og omregningskursen, således som Retten fastslog i de appellerede domme [43], bør dette være det relevante element, som Kommissionen skal tage hensyn til, idet vekselkurserne er »indbyrdes forbundne«. Ifølge appellanterne betyder dette, at den valuta, der er relevant for eksportprisen, skal omregnes ved hjælp af en omregning til amerikanske dollars. En sådan tilgang bekræftes af en af de appellerede domme [44].

67. Appellanterne har tilføjet, at hvis Rettens fortolkning, hvorefter afdækningstransaktioner kun kan tages i betragtning, når transaktionen vedrører fakturaens valuta og den omregningsvaluta, som Kommissionen har anvendt, skulle lægges til grund, ville det være for let at omgå forpligtelsen i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), første punktum. De har endvidere anfægtet Rettens yderligere konklusioner i de appellerede domme [45].

b) Kommissionens argumenter

68. Kommissionen har anført, at appellanterne kun har bestridt det argument, der blev lagt til grund i de appellerede domme vedrørende den konceptuelle forskel mellem kursen for euroens omregning til amerikanske dollars, som fremgår af hedingkontrakterne og den omregningskurs, som Kommissionen anvender med henblik på at sammenligne den normale værdi og eksportprisen [46]. De har ikke anfægtet argumentet om, at kontrakterne havde til formål at afdække risikoen for omregning til amerikanske dollars, hvilket gør deres henvisning til amerikanske dollars irrelevant for den omregning, som Kommissionen foretog. Kommissionen er derfor af den opfattelse, at appelanbringendet er uvirksomt.

69. Kommissionen har anført, at den i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, har et vidt skøn med hensyn til at foretage valutaomregninger med henblik på at sammenligne komplekse økonomiske værdier. Appellanterne skulle godtgøre, at omregningen til eksportlandets valuta var

[41] – Jf. præmis 86 i den appellerede dom i sag C-499/24 P og præmis 200 i den appellerede dom i sag C-498/24 P.

[42] – Jf. præmis 88-93 i den appellerede dom i sag C-499/24 P og præmis 201-208 i den appellerede dom i sag C-498/24 P.

[43] – Appellanterne har henvist til henholdsvis præmis 84 i den appellerede dom i sag C-499/24 P og præmis 198 i den appellerede dom i sag C-498/24 P.

[44] – Appellanterne har henvist til præmis 20-24 i den appellerede dom i sag C-499/24 P.

[45] – Appellanterne har henvist til henholdsvis præmis 91-94 i den appellerede dom i sag C-499/24 P og præmis 204-208 i den appellerede dom i sag C-498/24 P.

[46] – Kommissionen har henvist til præmis 82 i den appellerede dom i sag C-499/24 P og til præmis 199 i den appellerede dom i sag C-498/24 P.

en åbenbar fejl, hvilket de ikke har gjort, men har blot påberåbt sig en tilsidesættelse af forordningens bestemmelser. De appellerede domme bekræfter, at deres argumenter var utilstrækkelige til at rejse tvivl om den anvendte omregningsmetode.

70. Kommissionen minder om, at sammenligningen kræver en valutaomregning for at sikre en rimelig balance mellem den normale værdi og eksportprisen. Det er almindelig praksis at sammenligne i eksportlandets valuta – i det foreliggende tilfælde den tyrkiske lira. Henvisningen til amerikanske dollars i hedgingkontrakterne havde udelukkende til formål at dække en omregningsrisiko og var derfor ikke relevant for at sikre en rimelig sammenligning, så meget desto mere som eksportprisen var denomineret i euro. Appellanternes argumenter om »salgsdatoen« og den omstændighed, at »vekselkurserne er indbyrdes forbundne«, ændrer ikke denne analyse, og den nævnte retspraksis bekræfter reelt den omregningsmetode, som Kommissionen har anvendt.

3. Stillingtagen

a) Generelt

71. Det skal indledningsvis bemærkes, at det fremgår af artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF og artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, at appel er begrænset til retsspørgsmål. Det er derfor alene Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder og til at tage stilling til de beviser, den forelægges. Bedømmelsen af disse faktiske omstændigheder og bevismaterialet er således ikke et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og beviser er gengivet forkert [47].

72. Det følger endvidere af Domstolens praksis, at såfremt en appellant bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten, kan de retlige spørgsmål, som har været behandlet i første instans, imidlertid drøftes på ny under en appelsag. Hvis en appellant ikke kunne basere sin appel på argumenter, som allerede har været fremført for Retten, ville appelsagen nemlig blive frataget en del af sit formål [48].

73. Disse generelle bemærkninger er nødvendige, for så vidt som appellanterne har foreholdt såvel Kommissionen som Retten i det væsentlige at have begået de samme fejl ved fortolkningen og anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j). De retlige fejl består dels i Kommissionens afslag på at efterkomme appellanternes anmodninger om berigtigelse på grundlag af denne bestemmelse, dels i den omstændighed, at Retten tiltrådte dette standpunkt. Appellanterne har nærmere bestemt kritiseret Kommissionen og Retten for ikke at have tillagt de hedgingkontrakter, som de havde indgået med henblik på valutaomregningen, nogen retlig betydning. Ifølge appellanterne skulle denne omregning have fundet sted via den amerikanske dollar og ikke direkte fra euro til tyrkisk lira.

47 – Jf. dom af 24.3.2011, Ferrero mod KHIM (C-552/09 P, EU:C:2011:177, præmis 73).

48 – Jf. dom af 19.7.2012, Rådet mod Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group (C-337/09 P, EU:C:2012:471, præmis 61).

b) Vurdering af de appellerede dommes begrundelse

74. Det skal indledningsvis fastslås, at ingen af sagens parter har bestridt, at grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag. De omhandlede transaktioner vedrørte udveksling af varer, der var faktureret i forskellige valutaer – nemlig i euro og i amerikanske dollars – fremstillet i Tyrkiet og bestemt til eksport til Den Europæiske Union. I denne sammenhæng var Kommissionen forpligtet til at foretage en valutaomregning i henhold til denne bestemmelse i forbindelse med prissammenligningen. Tvisten mellem Kommissionen og appellanterne, som var genstand for sagerne i første instans, er begrænset til spørgsmålet om *de nærmere regler for denne omregning*.

75. Hvis appellanterne har til hensigt at gøre gældende, at *salgsdatoen er det afgørende kriterium for fastsættelsen af den omregningskurs, der finder anvendelse*, kan dette ikke bestrides. I betragtning af de udsving, der er forbundet med valutamarkederne, er det nødvendigt at identificere et bestemt tidspunkt som referencepunkt for omregningen. Ved at lægge salgsdatoen til grund blev der truffet en juridisk bindende beslutning inden for det multilaterale handelssystem, idet forskellige objektive elementer kunne anvendes til at fastsætte denne dato, nemlig faktureringsdatoen, datoen på kontrakten, indkøbsordren eller ordrebekræftelsen. Jeg har henledt opmærksomheden på dette aspekt i mine indledende bemærkninger [49]. Når dette er sagt, er der intet i de appellerede domme, der gør det muligt at lægge til grund, at Retten fastslog det modsatte. Det kan derfor ikke lægges til grund, at der er begået en retlig fejl.

76. Hvis appellanterne derimod har gjort gældende, at det i mangel af præcise EU-retlige regler om den *valuta, der finder anvendelse på omregningen*, udelukkende tilkommer handelspartnerne at fastsætte denne valuta i deres hedgingkontrakter, skal en sådan fortolkning forkastes. Den tager ikke hensyn til dels den omstændighed, at de omhandlede varer er blevet eksporteret til Den Europæiske Union, således at euroen udgør den relevante referencevaluta, dels, at grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j), tillægger Kommissionen *en skønsbeføjelse*, medmindre andet er fastsat. Det er ubestridt, at Kommissionen har støttet sine beregninger på vekselkursen for eksportlandets valuta – i det foreliggende tilfælde den tyrkiske lira [50]. Dette valg af valutaomregning til det pågældende lands valuta er hverken tilfældigt eller vilkårligt. Kommissionen har ikke foretaget en valutaomregning uden nogen forbindelse med de pågældende eksporttransaktioner, og appellanterne har i øvrigt ikke anført det modsatte [51].

77. I det foreliggende tilfælde havde de af appellanterne indgåede hedgingkontrakter alene til formål at neutralisere de potentielle valutarisici, der var forbundet med omregningen mellem euroen og den amerikanske dollar. Kommissionen foretog imidlertid en direkte omregning af euroen til tyrkiske lira uden mellemliggende omregning til amerikanske dollar. Retten fandt derfor med rette, at der hverken var noget retligt grundlag eller faktisk grundlag for at tage hensyn til andre valutaer end euroen og den tyrkiske lira eller at foretage en mellemliggende omregning til amerikanske dollar. Eftersom alle de eksportpriser, der skal omregnes, er denomineret i euro [52], således som det fremgår af 98. betragtning til den omtvistede forordning,

[49] – Jf. punkt 44 i dette forslag til afgørelse.

[50] – Jf. punkt 47 i dette forslag til afgørelse.

[51] – Selv om det antages, at appellanterne har ønsket at gøre gældende, at Kommissionen efter eget skøn kunne omregne transaktionerne i euro til en hvilken som helst anden valuta, eksempelvis danske kroner, for ikke at skulle tage hensyn til afdækningstransaktioner mellem euro og tyrkiske lira, har de ikke gjort gældende eller på nogen måde understøttet, at valget af omregning til eksportlandets valuta blev foretaget med det formål at undgå, at der blev taget hensyn til deres hedgingkontrakter.

[52] – Jf. præmis 85 i den appellerede dom i sag C-499/24 P og præmis 196 i den appellerede dom i sag C-498/24 P.

uden nogen tydelig henvisning til den amerikanske dollar og henset til varernes bestemmelsessted, var en mellemliggende omregning til amerikanske dollars ikke påkrævet i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j).

78. Denne konklusion afkræftes ikke af appellanternes argument om, at Kommissionen foretog en mellemliggende omregning til euro i stedet for direkte at omregne amerikanske dollars til tyrkiske lira. Som Retten bemærkede i præmis 20-24 i dommen i sag C-499/24, havde appellanterne faktureret visse hjemmemarkedssalg og angivet deres produktionsomkostninger i amerikanske dollars. I denne forbindelse valgte Kommissionen at foretage en omregning via euroen for at sikre en rimelig sammenligning. Selv om denne metode kan synes diskutabel – eftersom der kan være tvivl om nødvendigheden eller merværdien af en sådan mellemliggende omregning i forhold til den omstændighed, at vekselkurserne er »indbyrdes forbundne« [53] – er denne forskel uden betydning for analysen. Der er nemlig ingen retlig forpligtelse til at tage hensyn til transaktioner i udenlandsk valuta på terminsmarkederne i en anden valuta end den, Kommissionen har anvendt ved sammenligningen.

79. De af appellanterne indgåede hedgingkontrakter var ikke relevante for den omtvistede valutaomregning. Der var derfor ingen objektiv grund til at tage hensyn til dem ved beregningen. Retten konkluderede således med rette i de appellerede domme, at den omregning, der var fastsat i hedgingkontrakterne, mellem euroen og den amerikanske dollar, var uden betydning for Kommissionens omregning og kunne forkastes.

80. Efter Rettens opfattelse var denne konstatering tilstrækkelig til at forkaste appellanternes anbringende. Dette udgør efter min opfattelse ikke en retlig fejl. Som Retten korrekt bemærkede, var Kommissionen ikke forpligtet til at tage hensyn til den valutakurs, der var fastsat i hedgingkontrakterne, men kunne – som det udtrykkeligt præciseres i 98. betragtning til den omtvistede forordning – følge sin etablerede administrative praksis og ved sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen anvende valutaen i eksportlandet, dvs. den tyrkiske lira.

c) Yderligere bemærkninger

81. Selv om begrundelsen for de appellerede domme allerede er tilstrækkelig præcis og detaljeret til at forkaste det fælles appelanbringende, vil jeg fremsætte nogle yderligere bemærkninger med henblik på yderligere at belyse den retlige sammenhæng og give Domstolen mulighed for bedre at forstå de centrale punkter i de pågældende sager.

82. For det første fremgår det ikke af sagsakterne, at en omregning til den amerikanske dollar ville have ændret resultatet af beregningen væsentligt, så meget desto mere som appellanterne ikke har fremlagt noget bevis for en skade. De begrænsede sig – som det præciseres i 99. betragtning til den omtvistede forordning – til at hævde, at omregningen påvirkede prissammenligneligheden, og fremlagde et teoretisk eksempel på, at den valutakurs, der var fastsat i hedgingkontrakterne, skulle anvendes. Som det fremgår af 100. betragtning til den omtvistede forordning, udgør dette teoretiske eksempel ikke et bevis, eftersom det hverken afspejler appellanternes faktiske transaktioner eller beregningen af dumpingmargenen. Da appellanterne ikke har fremført overbevisende argumenter for at anfægte denne konklusion, skal Kommissionens analyse følges.

[53] – Jf. punkt 70 og 83 i dette forslag til afgørelse.

83. Endvidere godtgør appellanternes argument, hvorefter valutaer skulle være »indbyrdes forbundne«, på ingen måde en negativ virkning af omregningen til tyrkisk lira. Den har derimod til formål at tilbagevise denne hypotese. Hvis valutaerne skulle være således indbyrdes forbundne, må det konkluderes, at omregningen ikke medfører nogen ulempe. Kommissionen har således med rette gjort gældende, at appellanterne ikke har godtgjort, at en åbenbar fejl ved udøvelsen af dens skønsbeføjelse førte til en urimelig sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen.

84. For det andet udtalte Retten, idet den fastslog, at Kommissionen ikke var forpligtet til at tage hensyn til hedgingkontrakterne i sidste ende, at Kommissionen ikke var forpligtet til at fravige sin fastlagte administrative praksis ved fastsættelsen af dumpingmargenen. Dette retlige punkt må tiltrædes. Som anført i dette forslag til afgørelse er det berettiget at opretholde denne administrative praksis på området for internationale handelsforbindelser, da den sikrer neutralitet, objektivitet, stabilitet, uafhængighed og gennemsigtighed i forvaltningen [54].

85. Disse formål af almen interesse går forud for de erhvervsdrivendes private interesser. Hedgingkontrakter er privatretlige aftaler, der udelukkende vedrører intern risikostyring, og kan principielt ikke retligt påvirke den metode, som undersøgelsesmyndigheden anvender til beregning af dumpingmargenen. Kommissionen var således ikke forpligtet til at justere sine beregninger til de af parterne valgte valutaer eller vekselkurser.

86. Det bemærkes, at EU-institutionerne ifølge fast retspraksis har et vidt skøn inden for rammerne af den fælles handelspolitik, særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger, henset til den økonomiske og tekniske kompleksitet af de underliggende analyser [55]. En hensyntagen til valuta eller vekselkurs udelukkende med henblik på at beskytte privates finansielle interesser ville rejse tvivl om dette skøn.

87. For det tredje burde hedgingkontrakterne kun have været taget i betragtning, hvis transaktionerne opfyldte betingelserne i artikel 2, stk. 10, litra j), som fastsætter en undtagelse for terminstransaktioner, der er direkte knyttet til eksport. Det bemærkes, at undtagelser skal undergives en streng fortolkning [56]. I det foreliggende tilfælde har Kommissionen udtrykt tvivl om, hvorvidt disse betingelser er overholdt. Da der ikke foreligger overbevisende beviser, må de anses for ikke at være opfyldt.

88. I den forbindelse bemærkede Kommissionen, at salg i amerikanske dollars på udenlandske markeder ikke var »direkte knyttet« til eksportsalget, som det kræves i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j). Det præciseres endvidere i 101. betragtning til den omtvistede forordning, at visse afdækningstransaktioner kunne justeres efter salget for at tage hensyn til udviklingen i de finansielle udsigter og optimere virksomhedernes rentabilitet, hvilket appellanterne anfægtede i første instans for Retten. Retten undersøgte imidlertid ikke disse argumenter, idet den fandt, at Kommissionens begrundelse i 98. betragtning til den omtvistede forordning var tilstrækkelig til at begrunde afslaget på anmodningen om justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra j). Hvis Domstolen derimod fastslår, at denne

[54] – Jf. punkt 51 ff. i dette forslag til afgørelse.

[55] – Jf. dom af 7.4.2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava m.fl. mod Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P og C-193/14 P, EU:C:2016:209, præmis 34).

[56] – Jf. dom af 29.9.2011, Kommissionen mod Irland (C-82/10, EU:C:2011:621, præmis 44), af 19.9.2013, Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials mod Rådet (C-15/12 P, EU:C:2013:572, præmis 17), og af 10.2.2021, RFA International mod Kommissionen, C-56/19 P, EU:C:2021:102, præmis 54).

begrundelse ikke er tilstrækkelig til at forkaste anbringendet om tilsidesættelse af denne bestemmelse, og beslutter at hjemvise sagen til Retten, tilkommer det denne at undersøge, om disse transaktioner eventuelt er af spekulativ karakter.

89. Det skal afslutningsvis bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at den kontrol, som Unionens retsinstanser udøver over økonomiske vurderinger, der foretages af Kommissionen, herunder på antidumpingområdet, begrænser sig til, om formforskrifterne har været overholdt, om de faktiske omstændigheder, der er lagt til grund, er materielt rigtige, om der foreligger et åbenbart urigtigt skøn, eller om der er begået magtfordrejning [57]. Det forekommer mig imidlertid ikke, at Rettens ræsonnement, selv ikke efter en særligt grundig domstolsprøvelse, kan anses for at være behæftet med en retlig fejl.

90. På grundlag af de elementer, der er redegjort for i min bedømmelse, skal det fjerde anbringende i sag C-498/24 P og det sjette anbringende i sag C-499/24 P efter min opfattelse forkastes som ugrundede.

V. Forslag til afgørelse

91. På baggrund af ovenstående betragtninger foreslår jeg, at Domstolen forkaster det fjerde anbringende i sag C-498/24 P (Çolakoğlu Metalurji og Çolakoğlu Dış Ticaret mod Kommissionen) og det sjette anbringende i sag C-499/24 P (Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları m.fl. mod Kommissionen).

[57] – Jf. dom af 29.2.2024, Methanol Holdings (Trinidad) mod Kommissionen (C-688/22 P, EU:C:2024:180, præmis 34).